DEVLETE BAĞLILIĞIN ÖNEMİ

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

Birinci baskı: Ocak 2000
İkinci baskı: Kasım 2011

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Kayışdağı Mahallesi
Değirmen Sok. No: 3
Ataşehir- İstanbul
Tel: (0 216) 660 00 59

Baskı: Seçil Ofset
100. Yıl Mahallesi
MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org -www.harunyahya.net
www.harunyahya.tv

İÇİNDEKİLER

Neden Devlet Hakkında
Bir Kitapçık?

Devlet Nedir?

Türkiye Cumhuriyeti
Devleti'nin Nitelikleri

Meselelerin Devlete
Bağlılıkla Çözümü

Devlete Bağlılık ve Ahlak

Ek Bölüm:
Evrim Yanılgısı

OKUYUCUYA

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

• Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yedi den yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

• Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 40.000 resmin yer aldığı toplam 55.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 72 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah (sav)'in mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah (sav)'in sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah (sav)'in mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivehi (Maldivlerde kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazançhedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çokgeç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Neden Devlet Hakkında Bir Kitapçık?

Devlet müessesinin önemini, görevlerini ya da işlevlerini anlatan kitaplar genellikle siyaset bilimi kitaplarıdır. Bu kitaplar çoğunlukla öğrencilere bilgi aktarmak amacını güderler. Ama elinizde tuttuğunuz kitapçık, bunlardan farklı bir kitapçıktır. Çünkü temel amacı, toplumda zaman zaman görülen bir kısım "devlet karşıtı" akım ya da fikirlerin ne kadar büyük bir yanılgı içinde olduklarını göstermek ve Türk Milleti'nin her ferdini devletine sahip çıkmaya çağırmaktır.

Sözünü ettiğimiz devlet karşıtı akım ya da fikirler, farklı kaynaklardan doğmaktadır. Bu kaynakların başında, Marksist ideoloji gelir. Bu ideolojinin bağlıları, devletin ortadan kaldırılması gereken zararlı bir kurum olduğu yanılgısına körü körüne inanmışlardır. Bu nedenle devlete ve devleti temsil eden her türlü sembole karşı koyu bir düşmanlık içindedirler. Bu düşmanlık, kimi zaman şiddete de dönüşmekte ve sol terör örgütlerini doğurmaktadır.

Öte yandan Marksist ideolojiden büyük ölçüde etkilenmiş olan bir kısım aydınlar ise, her ne kadar bugün Marksizm'i terk etmiş olduklarını söyleseler de, benzer bir çizgiyi sürdürmektedirler. Söz konusu aydınlar genellikle "68 Kuşağı" olarak bilinen solcu bir geçmişin bugünkü temsilcileridir. Eski Marksist eylem günlerini terk etmiş ve hatta "biz artık liberaliz" demiş olsalar bile, Marksizm'in devleti düşman gibi gösteren telkinlerinin etkilerini hala taşımaktadırlar.

Bu Marksist kökenli aydınlara paralel olarak, toplumdaki bazı kesimler ise, demokrasi kavramını yanlış anlayarak devlete karşı tavır almaktadırlar. Demokrasinin ancak devletin zayıflaması halinde mümkün olacağı gibi tümüyle yanlış bir fikre kapılmışlardır. Bu yanlış fikrin etkisiyle her türlü devlet kurumunu hedef almakta, devletin toplum yararını gözeterek uyguladığı politikaları gözü kapalı bir biçimde haksız olarak eleştirmektedirler.

Konunun en garip yönü ise, temelinde sol ideolojinin yer aldığı tüm bu devlet aleyhtarı söylemlerin, bir kısım muhafazakar çevreleri de zaman zaman etkilemesidir. Bu çevreler, devletin ülke güvenliği, huzuru ve birliği için uyguladığı bazı sosyal politikaları "dine karşı tavır" zannetmekte ve sonra da bu zan dolayısıyla devlete cephe almaktadırlar. Oysa gerçekte Devletimiz hiçbir zaman dine karşı bir politika uygulamamış, aksine **Büyük Önder Atatürk'ün "Dinsiz milletlerin devamına imkan yoktur"** sözünün ışığında, her zaman için manevi değerlerin muhafazasının Türkiye'nin bekasının temel bir şartı olduğu idrakiyle hareket etmiştir. Nitekim toplumumuzun manevi değerlere en çok bağlı olan kesimleri, tarihte her zaman için devlete en çok sadakat gösteren kesimler olmuştur.

Sonuçta bu kitapçıkta ortaya koyacağımız tablo, devlete karşı tavır alan kesimlerin ne kadar büyük bir yanılgı içinde oldukları ve Türk Milleti'nin geleceği için güçlü, etkili bir devlet yapısının ne kadar çok gerekli olduğu gerçeğidir. Vatanını ve milletini seven herkesin, bu gerçek üzerinde düşünmesi ve siyasi düşüncelerini buna göre düzenlemesi yerinde olacaktır.

Devlet Nedir?

Devlet, ortak bir hayatı ve kültürü paylaşan bir toplumda, bu toplumu düzenleme, bu topluma güvenlik, refah ve huzur sağlama amacını güden ve bu amaca yönelik olarak kanun koyma, bu kanunları uygulama, yargılama, cezalandırma gibi güçlere sahip olan kurumdur.

Devlet kurumu, tarihin bilinen en eski toplumlarından bu yana hep var olmuştur. Marksistler, ortaya attıkları hayali "kültürel evrim" senaryosu içinde, devletin sonradan ortaya çıkan bir mekanizma olduğunu iddia ederler. İlk toplumlarda devlet ya da benzeri bir otorite olmadığını, "komünal" bir hayat sürdürüldüğünü öne sürerler. Oysa tarihsel ya da arkeolojik hiçbir bulgu bu iddiayı doğrulamamaktadır. Aksine, hakkında bilgi sahibi olabildiğimiz en eski medeniyetlerin hepsinde, güçlü devlet mekanizmaları bulunduğu ortaya çıkmıştır. Bu nedenle devlet kurumunun insanlık tarihi ile yaşıt olduğunu söylemek mümkündür.

Bu aslında insanın yaratılışının doğal bir sonucudur. İnsan yaratılışı gereği, "doğru" ve "yanlış" kavramlarına sahiptir. Doğruyu öğrenmek ve bu doğruya uygun bir düzen içinde yaşamak ister. Yanlışı uygulayanların ise durdurulmasını, engellenmesini arzu eder. İşte bu nedenledir ki, insanlara doğruyu öğreten birtakım kurallar koyacak ve bu kurallara uyulmasını sağlayacak bir otoritenin varlığı zorunludur.

Nitekim insan toplumlarının yapısı düşünüldüğünde, devletin vazgeçilmez bir önemi olduğu kolaylıkla görülür. Bir toplumda asayiş ve güvenliği sağlayabilecek, zararlı davranışları kanunla yasaklayabilecek, bu kanunlara da uyulmasını mecbur kılacak yegane güç, devlettir. Buna parelel olarak, günümüzdeki toplumların vazgeçilmez ihtiyaçları olan sağlık, eğitim, milli güvenlik, altyapı gibi hizmetlerin de sadece devlet tarafından karşılanabileceği açıktır.

Bu noktaları detaylı olarak inceleyeceğiz. Bu incelemeye de, öncelikle devletin varlığına karşı çıkan en önemli siyasi ideoloji olan anarşizmin çarpıklıklarına bakarak başlayalım.

Anarşizm Yanılgısı

Anarşizm, sol idelojilerin en marjinali olarak kabul edilir. Terim, "başsızlık" anlamı taşıyan Yunanca bir kelimeden gelir. Bu ideolojinin bağlıları, devletin topluma zarar veren bir kurum olduğunu iddia etmiş ve insanların özgürlük ve barışa ulaşabilmesi için devletin ortadan kaldırılması gerektiğini savunmuşlardır. Devletle beraber dine karşı da tavır almışlar ve dinin yok edilmesine çalışmışlardır. Fransız Devrimi'nin ardından ortaya çıkan bu ideoloji özellikle 19. yüzyılda yaygınlık kazanmış, Rusya'daki Bolşevik Devrimi'nin (1917) hazırlanmasında da rol oynamıştır.

Öncelikle anarşizmin tamamen hayali ve gerçeklerden uzak bir düşünce olduğuna dikkat etmek gerekir. Çünkü dünyanın hiçbir ülkesinde hiçbir zaman bu ideoloji uygulanmamıştır. Hiçbir zaman bir devletin lağvedilmesi ve anarşist bir toplum kurulması gibi bir vakıa yaşanmamıştır. Sadece bazı kriz zamanlarında devletlerin otoritesi zayıflamış, bunun sonucunda ise topluma barış ve huzur değil, aksine sadece kavga, çatışma ve yağma gelmiştir.

Başka türlüsü de mümkün değildir. Çünkü devletin olmadığı bir ortamda, toplumun kendi kendini düzenleyerek asayiş ve istikrar oluşturması imkansızdır. Devletin olmadığı bir ortamda kanunlar da olmayacaktır. Dolayısıyla "suç" kavramı ortadan kalkacak ve herkes istediği fiili rahatlıkla yapabilecektir. Dileyen kişi bir başkasının malına ya da canına kast ettiğinde, bu suçu "suç" olarak tanımlayacak ve engelleyecek bir otorite bulunmayacağı için, karşısında

hiçbir engel de bulmayacaktır. Hırsızlar istedikleri malı çalacaklar, katiller diledikleri insanı öldürecekler ve onları durduracak bir polis ya da yargılayacak bir mahkeme olmayacaktır.

Böyle bir toplum ise kaçınılmaz olarak orman kanunlarının hakim olduğu bir "sürü"ye dönüşecektir. İnsanların huzurlarının, mallarının, canlarının ve ırzlarının hiçbir güvencesinin kalmayacağı bu sürü, gerçekte bir "insan toplumu"ndan ziyade, hayvan topluluğu gibi yaşayacaktır. İlginç olan ise, bu sonucun anarşistlerin felsefelerine zaten birebir uyuyor olmasıdır. Çünkü anarşistler de aynen Marksistler gibi Darwin'in ortaya attığı "insanın evrimi" masalına inanmakta ve dolayısıyla insanı sözde "gelişmiş bir hayvan türü" olarak kabul etmektedirler.

Ancak tarih, anarşizmin tamamen yanlış bir felsefe olduğunu sayısız örnekle ispatlamaktadır. Anarşistler devletin ortadan kalkmasının barış ve huzur getireceğini öne sürmüşlerdir. Oysa siyasi tarihe bakıldığında, **devlet otoritesinin ortadan kalktığı her dönemin son derece kanlı bir kaos ortamı olduğu** görülür**.** Ortaçağ boyunca siyasi otoritenin ortadan kalktığı dönemler, hep yağma, talan ve katliam dönemleri olmuştur. Anarşizmin çıkış noktası sayılabilecek olan Fransız Devrimi, tarihin en kanlı siyasi hareketlerinden biridir. Fransız Devrimi'nde, özellikle de devrimin "Terör Dönemi" olarak bilinen evresinde, on binlerce insan idam edilmiş, devrimin Robespierre gibi en ateşli öncüleri de dahil olmak üzere çok sayıda insan giyotine gönderilmiştir. Devrimin ardından Fransa on beş yılı aşkın bir süre huzura kavuşamamıştır. Düzen ve emniyetin tekrar sağlanması ise, devrim döneminin sona ermesi ve Napoleon iktidarının kurulmasıyla, yani devletin yeniden tesisiyle mümkün olmuştur. Tarihin her döneminde tablo aynıdır. Devlet aleyhinde yapılan her türlü "devrim", devrimcilerin işe başlarken ortaya attıkları süslü sloganların aksine, mutlaka kan, acı ve gözyaşı getirmiştir.

Anarşizmin çok büyük bir yanılgı olduğunu böylece belirttikten sonra, şimdi devletin gerekliliğini farklı yönlerden inceleyelim.

Devlet ve Milli Savunma

Üzerinde yaşadığımız dünyada, insanlar belirli topluluklara üyedirler. Bunların en temeli ailedir. Sonra, komşuluk, aşiret, hemşerilik, etnik köken gibi bağlar gelir. Ancak tüm bu kimliklerin, özellikle siyasi yönden en önemli olanı milli kimliktir. Bir diğer deyişle insanın hangi milletten olduğu sorusudur. Çünkü dünya üzerindeki siyasi otoriteler (devletler) millet esasına göre birbirlerinden ayrılırlar. Almanya Alman Milleti'nin ülkesidir. Fransa Fransızlar'ındır. Türkiye ise Türk Milleti'nin yurdudur.

Dünya üzerindeki siyasi rekabet ve çatışmalar da yine millet esası üzerinde gelişir. Aynı durum siyasetin bir uzantısı sayılan savaş için de geçerlidir. Almanya, Alman Milleti'ni dünyaya hakim kılmak rüyasıyla II. Dünya Savaşı'nı başlatmıştır.

Dünyanın bu şekilde, yani ülkeler arası siyasi dengeler üzerine kurulu oluşu, her insanı da içinde yaşadığı ülkenin çıkarlarına göre düşünmeye mecbur kılar. Hiç kimse, **"Tek önemli olan ben, şirketim ve ailemdir, gerisi önemli değil"** diyemez, çünkü ailesinin ve kendisinin geleceği, içinde yaşadığı ülkenin geleceğine bağlıdır. Eğer düşman bir ülke kendi yaşadığı ülkeyi işgal ederse, kendisi, şirketi ve ailesi de bundan büyük zarar görecektir. O, içinde yaşadığı ülkenin bir ferdidir ve mutlaka ülkesinin gücüne ve bağımsızlığına taraftar olmak zorundadır.

Devletin ne kadar zorunlu bir kurum olduğu da bu noktada açıkça ortaya çıkar. Çünkü bir ülkeyi ayakta tutacak olan yegane kurum devlettir. Ülkenin milli güvenliğinden sorumlu olan yegane otorite odur. Milli

savunma için ordu oluşturan, bu orduyu ayakta tutan ve güçlendiren kurum devlettir. Elbette hiçbir özel sektör kuruluşu ya da sivil toplum örgütü kesinlikle böyle bir rol oynayamaz.

İşte bu nedenle, bir ülkede yaşayan her birey, devletinin güçlenmesine ve yücelmesine taraftar olmak zorundadır. Devleti zayıflatacak bir hareket içine giriyorsa, kendisinin, ailesinin ve sevdiği diğer herkesin aleyhinde hareket ediyor demektir. Eğer bir başka devlete hizmet etmeyi hedefliyorsa, o zaman ismi "vatan haini" olur.

Devlet ve Toplumsal Güvenlik

Güçlü bir devletin varlığı, sadece milli savunma için değil, aynı zamanda ülkenin kendi içindeki güvenlik ve huzurun tesisi için de zorunludur.

Anarşizm yanılgısından söz ederken, devletin zayıfladığı bir ortamda her türlü suçun kolaylıkla işlenebileceğini, çünkü "suç"u tanımlayacak ve engelleyecek bir otoritenin kalmayacağını söylemiştik. Bu konuyu biraz daha detaylandırabiliriz.

Öncelikle devletin otoritesini yitirdiği ve bunun sonucunda emniyet teşkilatının ortadan kalktığı bir ortam düşünelim. Böyle bir ortam, suçluların her türlü suçu kolaylıkla işleyebilecekleri, dürüst vatandaşların ise her türlü tecavüzün hedefi haline gelecekleri korkunç bir toplum düzeni oluşturacaktır. Muhtemelen güvenlik için devlet yerine "özel sektör"e başvurulacak, yani mafyavari çeteler oluşacak ve vatandaşlar bunlara para ödeyerek güvenlik elde etmeye çalışacaklardır. Ancak bu mafyavari çetelerin başıbozuk ve suça eğilimli kişilerden oluşması kaçınılmazdır. Bir süre sonra bu kez bu örgütlenmeler vatandaşlara karşı tecavüzlerde bulunacaklar, bu çetelerin aralarında çatışmalar, iç hesaplaşmalar yaşanacaktır.

Polis teşkilatının ortadan kalkması kadar vahim bir başka gelişme ise, adli sistemin çökmesidir. Devletin otoritesini yitirmesi durumunda mahkemeler de ortadan kalkacak, savcılar ve hakimler çalışmayacaktır. Böyle bir durumda toplumdaki hiçbir hukuki anlaşmazlık çözülemez. Adaletle hükmedecek ve bu hükmü uygulatacak bir mekanizma olmadığı için, her türlü haksızlık, hakka tecavüz ve suistimal kolaylıkla uygulanır hale gelir. Eğer yine "özel sektör" eliyle mahkemeler kurulsa bile, bunların yine mafyavari mekanizmalar olacağı, kendilerine daha çok para veren tarafı haklı çıkarmak için uğraşacakları açıktır. Çünkü özel sektörün temel amacı kar etmektir ve kendisine daha fazla kar sağlayan uygulamaya yönelmesi kaçınılmazdır.

Sonuçta **devlet otoritesinin zayıflamasının toplumsal güvenliği, düzeni ve huzuru tamamen yok edeceği açıktır.** Böyle bir durumda ülke, içinde yaşanılmaz bir kaos ortamına girecektir.

Devletin Toplumsal Hayattaki Kaçınılmaz Rolü

Güçlü bir devlet, sadece güvenliğin değil, toplumun genel refahının sağlanması için de zorunludur. Buna örnek olarak iki alanı ele alabiliriz: **Sağlık ve eğitim.**

Hastaların tedavisi işini üstlenen kurumlar, hastanelerdir. Bir toplumun sağlık sorununa çözüm bulunması için de mutlaka devlet hastahanelerinin var olması gerekir. Elbette günümüzde özel sektör tarafından açılmış çok sayıda hastahane de bulunmaktadır. Ancak bir noktaya dikkat etmek gerekir: Özel sektör her zaman için kar amacını güder. Dolayısıyla özel sektörün tüm bir toplumun sağlık sorununa çözüm getirmesi imkansızdır. Fakir insanlar genellikle özel hastahanelerden yararlanamazlar ve mutlaka devletin kurduğu ve kendilerine yardımda bulunacak hastahanelere ihtiyaç duyarlar. Dahası, aşı kampanyaları, toplu sağlık taramaları gibi toplumsal

hizmetleri gerçekleştirecek olan yegane otorite de devlettir. Kar amaçlı hiçbir özel kurum, ilkokul çocuklarını salgın hastalıklardan korumak için yurt çapında aşı kampanyası düzenlemez ya da ülkenin ücra köşelerine sağlık hizmeti götürmez.

Toplumun refahı ile ilgili ikinci önemli konu ise eğitimdir. Eğitim de yine sağlık gibi kısmen özel sektör tarafından üstlenilebilir, ama bu durumda yine özel sektörün kar talebini karşılayamayacak olan yoksul kesimler eğitim imkanından yoksun kalacaktır. Eğitimin tüm yurtçapında, büyük kentlerden uzak köylere kadar yayılması da yine ancak devlet sayesinde mümkün olur. Eğer devletin eğitim sistemi işlemese, özel sektör için karlı olmayan tüm yerleşim birimleri eğitim şanslarını yitirecektir.

Devletin varlığı, eğitimin eşit ve standart olması için de zorunludur. Eğer eğitim devletin belirlediği standart bir müfredata göre şekillenmese ve tümüyle özel kişilerin denetiminde olsa, toplum kısa sürede kamplara ayrılabilir. Komünistler komünist ideolojiyi telkin eden okullar açabilir. Irkçılar, çocuklarını birer ırkçı olarak yetiştiren okullar kurabilir. Bu şekilde kısa zamanda toplum birbirine tümüyle yabancı ve düşman bireylerden oluşabilir. Toplumun birliğinin korunması ve birarada yaşamayı mümkün kılan ortak bir kültürün gelişmesi için, mutlaka devlet tarafından belirlenen standart bir eğitim uygulanmalıdır. Farklı kültürel gruplara ya da mesleki eğitim taleplerine özel okul statüleri tanınabilir, ama bu özel statü de yine müfredatın temel çizgilerine bağlı kalmalıdır.

Kısacası bir toplumun eğitim ve sağlık gibi en temel gereksinimleri, ancak güçlü bir devletin müdahale ve kontrolü ile karşılanabilir.

Devletin Ekonomik Hayattaki Kaçınılmaz Rolü

19. yüzyıl, çok sayıda düşünürün masabaşında teoriler ürettiği bir dönemdi. Liberalizm ve Marksizm gibi iki farklı sosyal teori bu dönemde ortaya çıktı. Her iki teorinin de ortak özelliği, tecrübelere değil soyut fikirlere dayalı olmasıydı. 20. yüzyılda ise bu fikirler uygulamaya kondu ve ortaya birtakım somut tecrübeler çıktı.

Marksizm'in bu tecrübeler sonucunda çökmüş olduğu açıktır. Devletin önce şiddet yoluyla ele geçirilmesini, sonra tüm ekonominin devlet kontrolüne alınmasını ve uzak bir gelecekte de devletin tümüyle lağvedilmesini savunan bu teorinin, gerçeklerle uyuşmayan ve son derece verimsiz bir ekonomik model ortaya koyduğu aşikardır. Sovyetler Birliği'nin merkezi planlamaya dayalı ekonomik modelinin çökmesi, mutlak devletçiliğin yanlış bir ekonomi politikası olduğunu ve ekonominin ancak özel sektörün rolüyle verimli hale geleceğini ortaya koymuştur.

Ancak bu kadar dikkat çekmeyen bir diğer önemli gelişme, 20. yüzyıldaki tecrübelerin 19. yüzyıl liberalizmini de bazı yönlerden haksız çıkarmasıydı. 19. yüzyılda yaşamış liberal ekonomi savunucuları, 18. yüzyıldaki İngiliz iktisatçı Adam Smith'in yolunu izleyerek, "en iyi devlet, en az müdahale eden devlettir" demişlerdi. Devletin ekonomik hayata hiç müdahale etmemesini ve tüm ekonominin özel girişimin denetiminde olması gerektiğini savunmuşlardı.

Devletin tümüyle dışlandığı bu ekonomi modeli 19. yüzyılın sonlarından 20. yüzyılın ilk çeyreğine kadar başta ABD olmak üzere çoğu Batı ülkesinde kabul gördü. Ancak 1929 yılında patlak veren ve "Büyük Buhran" olarak bilinen dev ekonomik kriz, bu modelin yanlışlığını gözler önüne serdi. Büyük Buhran, New York borsasında başgösteren ve sonra da oradan tüm dünyaya yayılan bir panikle doğmuştu. Dünya ekonomisini yıllar

yılı kitleyen bu kriz, dünya ticaret hacminin büyük ölçüde daralmasına, toplumların gelir ve refah seviyelerinin düşmesine, milyonlarca insanın işsiz kalmasına neden oldu.

Büyük Buhran'ın ortaya koyduğu en önemli sonuçlardan biri, devletin tümüyle ekonominin dışına itilmesinin son derece zararlı bir uygulama olduğuydu. Nitekim Büyük Buhran'ın ardından gelişen "Keynes Modeli" ekonomik sistem, devletin gerekli durumlarda ekonomiye müdahale etmesi, kimi zaman da yatırımlarla ekonomiyi yönlendirmesi gerektiğini kabul etti. Çoğu devlet de Keynes Modeli'ni uygulayarak Büyük Buhran'ın tahribatını düzeltebildi.

Bugün için de geçerli olan ekonomik model, özel sektörün lokomotif görevi gördüğü, ama devletin denetimi ve yönlendirmesi ile işleyecek bir ekonomik modeldir. Devletin başta altyapı yatırımları olmak üzere ekonominin bazı alanlarına el atması zorunludur. Ayrıca özel sektör için karlı olmayan, ama toplumun genel refahı açısından gerekli olan bazı hizmetlerin yerine getirilmesi için de yine devletin müdahalesi zorunludur. (Örneğin posta hizmeti dünyanın hiçbir ülkesinde karlı değildir, ama toplumun yararı için devlet tarafından yürütülür.) Aynı şekilde bir ülkenin stratejik güvenliğini ilgilendiren ekonomik meselelerin de devlet tarafından düzenlenmesi gerekmektedir.

Özetle, bir ülkenin refahı için ekonominin devlet tarafından denetlenmesi, yasalarla düzenlenmesi, kimi zaman da doğrudan devletin müdahalesi ile yönlendirilmesi zorunludur. Devletin bunları yapabilmesi için de elbette güçlü olması gerekmektedir.

Sonuç

Baştan beri incelediğimiz konular, bir toplumun güvenli, huzurlu, müreffeh bir hayat sürebilmesi için, mutlaka güçlü bir devletin koruması ve denetimi altında yaşaması gerektiğini göstermektedir. Devletin ortadan kaldırılmasını savunan anarşizm çok büyük bir yanılgıdır. "En iyi devlet, en az yöneten devlettir" diyen 19. yüzyıl liberalizmi de yanılmıştır ve devlet müdahalesinin gerekliliğini kavrayamamıştır.

Devletin tümden lağvedilmesi bir yana, devlet otoritesindeki en küçük zayıflama bile bir toplumu büyük sorunlarla karşı karşıya bırakır. Devlet otoritesindeki en küçük bir boşluk, bu boşluğun birtakım gayrı meşru yapılanmalar tarafından doldurulmasıyla sonuçlanacaktır. Bundan da tüm bireyler zarar görecektir. Zayıf bir devlet, toplumun içindeki bazı çıkar çevrelerinin etkisi altında kalacak ve yine toplumun geneli bundan zarar görecektir.

Dolayısıyla bir toplumun içindeki her bireyin, güçlü bir devlet mekanizmasına taraftar olması gerekir. Devletin güçlenmesi için çaba harcaması, devletin zayıflamasına yönelik eylemlere karşı da tavır alması gerekir. Kısacası devletine sahip çıkması gerekir.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Nitelikleri

Bir önceki bölümde açıkladığımız noktalar, bir milletin neden güçlü bir devlete ihtiyaç duyduğu sorusunun cevabıydı. Ancak elbette devlet sisteminin güçlü olması gerektiğini belirtmek yeterli değildir, bunun kadar önemli bir başka konu ise devletin nitelikleridir.

Çünkü dünyada farklı devlet sistemleri vardır. Bir önceki bölümde sözünü ettiğimiz görevleri ifa eden, yani milletine güvenlik, huzur ve refah sağlayan devletler olduğu gibi, milletlerini ezen, bireylerin temel hak ve özgürlüklerini açıkça ihlal eden devletler de vardır.

Bu ikinci grup devletler, siyaset biliminde "otoriter rejim", ya da daha da ileri aşamada "totaliter rejim" olarak bilinen rejimlere sahiptir. Totaliter devletler, topluma ve bireylere hemen hiçbir özgürlük tanımaz, tüm toplumu belirli bir ideoloji doğrultusunda yönlendirir, kullanır ve bunun için de baskıcı yöntemler devreye sokar. Totaliter rejimlerin 20. yüzyıldaki en açık iki örneği, Nazi Almanyası ve Sovyetler Birliği'dir. Her iki ülkede de devlet, belirli bir ideoloji (Nazi Almanyası'nda ırkçılık, Sovyetler Birliği'nde ise komünizm) adına, toplum üzerinde büyük bir baskı uygulamıştır. Muhalifler acımasızca ortadan kaldırılmış, tüm toplum adeta bir "korku rejimi" ile yönetilmiştir. Sovyetler Birliği'nde sadece Stalin döneminde 20 milyon insanın devletin izlediği politikalar sonucu öldürüldüğü hesaplanmaktadır.

Otoriter rejimler ise, "beyin yıkama" güçleri daha zayıf olan, ancak yine baskı ve şiddet yöntemleri uygulayarak toplumu dize getirmeye çalışan despot rejimlerdir. Başta Afrika olmak üzere Üçüncü Dünya'daki küçük diktatörlükler ya da Soğuk Savaş dönemindeki Doğu Bloku ülkeleri otoriter rejimlerin birer örneğidir. Bu ülkelerde geçerli olan sistem, milletin taleplerinin hiçe sayıldığı, bütün siyasi gücün bir partiye ya da diktatöre devredildiği bir sistemdir.

Siyasi gücün millete ait olduğu sistemler ise demokrasilerdir.

Demokrasi "halk yönetimi" anlamına gelir ve siyasi iradenin temel olarak halka ait olduğu bir siyasi sistemi ifade eder. Demokrasilerde ülkeyi yönetme ve yasa yapma yetkisi bir partiye, zümreye ya da diktatöre değil, halkın tümüne aittir. Halk bu yetkisini serbest seçimler yoluyla başa getirdiği siyasetçiler eliyle kullanır. Ülkeyi yönetenler ve yasaları yapanlar, halkın onayını almak zorundadır. Halk onay verdiğinde iş başına gelirler. İş başından uzaklaştırılmaları da yine halkın iradesiyle, yani bu iradenin temsil edildiği serbest seçimlerle olur.

Demokratik ülkelerde devlet, bir önceki bölümde ele aldığımız gibi, milletin güvenlik, huzur ve refahını sağlama amacını güder. Devletin yönetimi bir zümreye, mezhebe ya da kişiye ipoteklenmiş olmadığı için, devlet tüm milletin genel menfaatlerini gözetir.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, işte bu sıfatlara haiz bir demokratik devlettir.

Anayasamız'da Türkiye Cumhuriyeti'nin temel nitelikleri sayılır. Bu değiştirilemez nitelikler, Türkiye Cumhuriyeti'nin laik ve sosyal bir hukuk devleti olduğunu hükme bağlar. Bunlar son derece önemli niteliklerdir ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin, Türk Milleti'nin menfaatlerini en iyi şekilde gözetecek bir yapıya sahip olduğunun göstergesidir. Şimdi bunları sırasıyla ele alalım.

Devletimiz'in Değişmez Üniter Yapısı

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, üniter bir devlettir; yani kendi bünyesinde farklı kanunların geçerli olduğu farklı yönetim bölgeleri yoktur. "Federatif" yapılar yoktur. Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin yetkisi tüm Türkiye topraklarını kapsar ve her Türk vatandaşı bu topraklar üzerinde eşit muamele görür. Söz kousu üniter devlet yapısı, Türkiye'nin bölünmez bütünlüğünün ve iç huzurunun en büyük teminatıdır.

Üniter devlet yapımızın temelinde, Anayasamız'da yer alan milliyetçilik ilkesi vardır. Cumhuriyetimiz'i kuran Büyük Önder Atatürk'ün tanımladığı ve bu nedenle de "Atatürk milliyetçiliği" olarak anılan bu milliyetçilik anlayışının en önemli özelliği, kültür temeline dayanmasıdır. Etnik kökeni, dini, dili her ne olursa olsun, kendisini "Türk" olarak tanımlayan herkes Türkiye Cumhuriyeti'nin vatandaşı sayılır. Türk kültürünü paylaşan, kendisini Türk Milleti'nin bir ferdi addeden herkes, kökeni ne olursa olsun, Türk'tür ve Türkiye vatandaşıdır.

Atatürk'ün ünlü "Ne mutlu Türk'üm diyene" sözüyle özetlediği bu milliyetçilik tanımı, son derece akılcı ve isabetli bir tanımdır. Çünkü bilindiği gibi Türkiye Cumhuriyeti, farklı etnik grupların birarada yaşadıkları Osmanlı İmparatorluğu'nun mirasçısı olarak kuruldu. Osmanlı'nın asli unsuru her zaman için Türkler olmuştu, hatta bu nedenle Avrupalılar "Osmanlı" demektense "Türk" demeyi tercih etmişlerdi. Ancak bu İmparatorluk içinde, Arap, Boşnak, Arnavut, Çerkez, Kürt, Rum, Ermeni, Yahudi gibi farklı etnik gruplar da yaşıyordu. İmparatorluğun son dönemlerinde önce gayri-müslim azınlıklar, sonra da Araplar Osmanlı'dan ayrılarak kendi yollarını çizdiler. Türkiye, Misak-ı Milli sınırları içinde kalan ve başta Türkler olmak üzere diğer bazı Müslüman etnik gruplardan oluşan bir ülke olarak kuruldu. Atatürk, yeni bölünme ve parçalanmalara imkan tanımamak için, bu topraklar üzerinde yaşayan herkesin Türk Milleti'nin bir parçası olduğunu, hiç kimsenin azınlık ya da "ikinci sınıf vatandaş" sayılamayacağını kabul ve ilan etti.

Türkiye'nin üniter devlet yapısı, işte bu milli temel üzerine kuruludur. Türkiye sınırları içinde, ana dili Türkçe olmayan, farklı bir etnik kökenden gelen gruplar bulunabilir, ancak bu vatandaşlarımız da Türk Milleti'nin birer parçasıdırlar. Türkiye'nin her yerinde ve herkes için geçerli olan kanunlar onlar için de geçerlidir. Türkiye'nin her yerinde ve herkes için geçerli olan temel hak ve özgürlüklere onlar da sahiptir.

Zaman zaman Türkiye'nin bu üniter yapısını değiştirmeyi ve federatif bir devlet modeli kurmayı önerenler olmaktadır. Bu nedenle belirtmek gerekir ki, federasyon kavramı Türkiye için hem son derece gereksiz hem de son derece zararlı bir kavramdır. Federasyon, birbirinden farklı milletlerin aynı devlet içinde yaşadığı durumlarda söz kousudur. Oysa **Türkiye'de tek bir millet vardır.** Eğer etnik köken bir ayrılık nedeni sayılır ve federasyona gerekçe olarak kabul edilirse, o zaman nerede biteceği belli olmayan bir bölünme süreci başlar. Bu sürecin büyük huzursuzluklar, göçler, toplumsal gerilimler yaratacağı ise açıktır.

Bu nedenle **Türkiye Cumhuriyeti'nin üniter yapısına sahip çıkmak,** bu topraklar üzerinde yaşayan herkesin menfaatinedir ve bu yüzden de milli bir görevdir. Üniter yapıyı hedef alan cereyanlar, bilerek ya da bilmeyerek, Türkiye'yi zayıflatmak isteyen dış güçlere hizmet etmiş olurlar.

Laiklik İlkesi

Türkiye, Anayasamız'da belirtildiği üzere laik bir devlettir.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, **laiklik ilkesinin temel amacı, gerçekte inancı özgürleştirmektir.** Laiklik, Devletimiz'in vatandaşlarını bir dini benimseme, bu dinin gereklerini yerine getirme ya da getirmeme konusunda kendi vicdanları ile başbaşa bırakmak ve onlara özgür bir seçim yapma şansı vermektedir. Devlet belirli bir dine ya da mezhebe imtiyaz tanımadığı için, herkes sahip olduğu inanca göre yaşama imkanı elde etmektedir.

Dikkat edilirse aslında Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin sahip olduğu bu laiklik modeli, İslam dininin özüne de son derece uygundur. Çünkü İslam, inanç için özgür iradeyi ve vicdani bir kabulü şart koşar. Bir insanın İslam'ı din olarak benimsemesi tamamen kendi özgür iradesi ile olmalıdır. İslam'ı kabul ettikten sonra da, Kuran'da emredilen ibadetleri uygulaması ya da men edilen yasaklardan (hırsızlık, cinayet gibi toplumsal bir suç oluşturmuyorsa) sakınması tamamen kendi vicdanıyla olmalıdır. Elbette Müslümanlar birbirlerini Kuran'da anlatılan ahlaki vasıfların uygulanması için uyarabilir, teşvik edebilirler. Ama asla bu konuda bir zorlama yapılamaz. Ya da dünyevi bir imtiyaz tanınarak, kişi dini uygulamaya yönlendirilemez.

Bunun aksi bir devlet modeli varsayalım. Örneğin insanların zorunlu olarak Müslüman, ya da Hıristiyan yapıldığı bir ülkeyi düşünelim. Dahası bu dinlere inanan kişilerin, dinlerin kurallarına göre yaşamaları için de zorlandıklarını farzedelim. Diyelim ki söz konusu devlet modeli, toplumdaki insanları namaz kılmaları ya da kiliseye gitmeleri için özel polis güçleriyle, inzibat kuvvetleriyle zorlasın. Ya da biraz daha "ılımlı" bir yöntem benimseyip, namaz kılanlara ya da kiliseye gidenlere özel bir devlet ikramiyesi versin. Böyle bir devlet laikliğe tamamen aykırı bir devlet olacaktır. Dahası, bir o kadar da dine aykırı olacaktır.

Bunun nedeni, zorla ya da menfaat karşılığı elde edilen bir dini inancın ya da ibadetin, İslam'a göre hiçbir değerinin olmayışıdır. Çünkü **inanç ve ibadet, sadece Allah'a yönelik olduğunda bir değer taşır.** Eğer devlet insanları inanca ve ibadete zorlayacak olursa, bu durumda insanlar devletten korktukları için dindar olurlar. Din açısından makbul olan ise, vicdanların tamamen serbest bırakıldığı bir ortamda dinin yaşanmasıdır.

Bu nedenledir ki, Devletimiz'in sahip olduğu laiklik ilkesi, hem vicdan özgürlüğü gibi temel bir insani değere hizmet ettiği, hem de bu değere büyük önem veren İslam diniyle uyum içinde olduğu için, her Türkiye vatandaşının benimsemesi ve savunması gereken bir ilkedir.

ADNAN OKTAR'IN UŞAK TV'DEKİ RÖPORTAJI

(Ağustos 2008)

ADNAN OKTAR: Laikliğe gelince, laiklik İslam'ın özünde olan birşey yani laiklik demek, dinin çok samimi yaşanması demektir. Dürüst yaşanması demektir. Laiklik geldi mi, münafıklık biter. Laiklik yoksa münafıklıkta içeri girer. Yani Müslüman olmadığı halde adam Müslümanım demeye başlar. Bu da bir Müslümanın isteyeceği bir şey değil çünkü münafık çok tehlikeli bir varlıktır. Cehennemin en derin tabakasına gideceklerini Allah belirtiyor. Ama adam mesela diyor ki, dürüstçe söylüyor, ben dinsizim arkadaş diyor. Ateistim diyor, tamam Allah öyle yaratmış yani onunla konuşursun, ikna etmeye çalışırsın olmuyorsa olmuyordur. Allah onu öyle yaratmıştır ama dürüstçe söylüyor gelip böyle kandırmıyor.

UŞAK ART TV: Sinsi olmuyor.

ADNAN OKTAR: Sinsilik yapmıyor tabii, açıkça söylüyor. Dinsizim ona göre davranışını şey yap diyor yani arkadaş da olursun, sohbet de edersin adam çünkü açık kim olduğunu biliyorsun yani sinsilik yok. Bir kalleşlik yok, bir oyun yok. Münafıklığı ortadan kaldıran bir sistem olduğu için laiklik çok kıymetli. Osmanlı'da da uygulanmıştır. Bundan sonra da uygulanması gereken, çok ehemmiyetli bir uygulamadır. Çünkü laiklikte

Ermeniler de rahat eder, Yahudiler de rahat eder, Museviler efendim Protestan da, Ortodoks da Katolik de hepsi rahat edeceklerdir. Onun için sırf Müslümanların rahatlığı üstüne kurulu değildir İslamiyet. Ehli kitap da rahat edecek, müşrik de rahat edecek, çünkü onlara da eman veriliyor. Onların da korunması gerekiyor. Allah da hatta ayette şeytandan Allah'a sığınırım, 'Onlar güvenlikle yerlerine kavuşuncaya kadar onlara eşlik edin' diyor Allah. Yanlarında gidin, koruma görevi yapın diyor Allah. Yani ayet bu müşrikler için, putperest onları bile koruyun diyor Allah canlarını koruyun diyor. Yani Müslümanın üstüne bir vazife bu onların canını korumak. Onun için hepsinin birinci sınıf vatandaş olması için laikliğin olması şart yani bunda tartışılır bir konu yok? Zaten Müslümanlığın da bir gereği bu.

ADNAN OKTAR'IN ENDONEZYA ANTARA HABER AJANSI RÖPORTAJI

(16 Eylül 2008)

Adnan Oktar: İslam'da kaos olmaz, demin arkadaş tercümede yanlışlıkla söyledi. Kaos yoktur, kargaşa olabilir, onu düzeltiyim. **İKİNCİSİ İİSLAM'IN KENDİ ÖZÜNDE ZATEN DEMOKRASİ TAM HAKİMDİR VE LAİKLİK DE TAM HAKİMDİR**. Çünkü laiklik münafıklığı ortadan kaldıran bir sistemdir. Yani şahıs açıkça ve dürüstçe dinsiz olduğunu açıklayabilir, ateist olduğunu açıklayabilir veyahut başka bir dinden veya başka bir inançtansa bunu da açıklayabilir. **BUNU LAiKLiK SAĞLAR VE BU İSLAM'IN İİÇİNDE VAR OLAN BİR ŞEY ZATEN. DEMOKRASİ DE AYNI ŞEKİLDE, İSLAM'IN İİÇERİSİNDE VAR OLAN BİR ŞEYDİR.** Yani eğer demokrasi bir şey öğrenmek istiyorsa zaten bunu İslam'dan öğrenmesi gerekir. Yani demokrasinin kaynağı zaten İslam'dır. İslam dini de çok eskidir biliyorsunuz, Hz. Adem (as)'dan gelmektedir. Demokrasi sonradan ortaya çıkan bir görüştür, düşüncedir; kaynağını yine İslam'dan almıştır. Dolayısıyla demokrasi de, laiklik de İslam içerisinde vardır. Kültür ve bilgi ve sevgi en büyük silahlardır. Sevgiyle, kültürle, bilgiyle İslam ahlakı bütün dünyaya hakim olacak ve oluyor, şu anda devam ediyor; insanlar bunu görüyorlar, fakat tam daha o kadar şuurunda değiller. Fakat adım adım, süratle, hatta koşarak bu gelişme devam ediyor.

Hukuk Devleti

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, bir hukuk devletidir. Bir başka deyişle "hukukun üstünlüğü" ilkesini benimsemiştir. Bu ilke, adalet kavramının temelini oluşturur.

Hukukun üstünlüğü, devletin içindeki tüm mekanizmaların, önceden tespit edilmiş bazı kanun ve kurallar içinde işleyeceği anlamına gelir. Her devlet kurumu, anayasanın ve diğer yasaların tespit ettiği görev ve yetkilere sahiptir. Kimsenin bu görev ve yetkileri aşma, değiştirme gibi bir gücü yoktur. Hukuk, herkesin üstündedir ve dolayısıyla devlet "keyfi" değildir.

Hukukun üstünlüğü ilkesinin geçerli olmadığı bir devlet modelinde ise, devlet mekanizması tamamen keyfileşecektir. Örneğin devlet başkanına sınırsız yetki tanındığını ve her türlü kanunun üzerinde olma hakkı tanındığını varsayalım. (Diktatörlükler böyledir) Bu durumda devlet mekanizmasının adaletsizliğe ve istismara

doğru kayması kaçınılmaz olacaktır. Neyin adil, neyin doğru, neyin meşru olduğunu belirten kuralların olmadığı veya bu kuralların dikkate alınmadığı durumda, adalet, doğruluk ve meşruiyet de olmaz.

Bir hukuk devletinde yaşamak, tüm Türk vatandaşları için büyük bir kazançtır. Çünkü hukuk devleti, herkesin canını, malını, temel hak ve hürriyetlerini koruma altına alır. Hiç kimsenin malı-mülkü zorla istimlak edilemez, hiç kimse zoraki olarak çalıştırılamaz, haklarından mahrum bırakılamaz. Eğer bir kimse bu haklarının çiğnendiğini, adaletsizliğe uğradığını düşünüyorsa, bu kez ona yargı yolu açıktır. Türkiye'nin dört bir yanındaki adli kurumlar, başta Cumhuriyet Savcıları olmak üzere, hukuk devletindeki hakları koruma altında tutmak için çalışmaktadır. Her dileyen, hukuk devletinin kuralları uyarınca, tek bir dilekçe ile savcılıklara başvurabilir ve devletten adalet talep edebilir.

Hukuku, yani kanunları ise, milletin seçmiş olduğu vekillerden oluşan Türkiye Büyük Millet Meclisi yapar. Eğer kanunlarda bir boşluk görülürse ya da sakınca farkedilirse, bu durumda kanunlar değiştirilir, yenileri kabul edilir. Dolayısıyla, bu kanunların herhangi bir şekilde milletin aleyhine işlemesi de imkansızdır.

Görüldüğü gibi hukuk devleti sistemi, bir ülkenin vatandaşları için olabilecek en adil, özgür ve rahat sistemdir. Dolayısıyla her Türk vatandaşının, Türkiye Cumhuriyeti'nin bu temel niteliğine sahip çıkması gerekir. Eğer hukuk devletinin işlemesinde aksaklık meydana geliyorsa, herkes elbirliği ile devlete yardımcı olmalı ve hukukun üstünlüğü ilkesini korumaya gayret etmelidir.

Sosyal Devlet

Devletimiz'in bir başka anayasal niteliği, bir "sosyal devlet" olmasıdır. Sosyal devlet, kanunlarında ve icraatında toplum yararını gözeten devlettir. Bu temel ilke, Cumhuriyetimiz'in diğer temel nitelikleri ile birlikte Anayasamız'ın 2. maddesinde şöyle açıklanır:

Madde 2. Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk Milliyetçiliği'ne bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devletidir.

Sosyal devlet kavramına, Anayasa'nın 5. maddesinde de şöyle açıklık getirilir:

Madde 5. Devletin temel amaç ve görevleri, Türk Milleti'nin bağımsızlığını ve bütünlüğünü, ülkenin bölünmezliğini, Cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak, kişilerin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak; kişinin temel hak ve hürriyetlerini, sosyal hukuk Devleti ve adalet ilkeleriyle bağdaşmayacak surette sınırlayan siyasal, ekonomik ve sosyal engelleri kaldırmaya, insanın maddi ve manevi varlığının gelişmesi için gerekli şartları hazırlamaya çalışmaktır.

Anayasamız'ın 60. ve 61. maddelerinde ise, sosyal devlet yapısının bazı özellikleri şöyle hükme bağlanmıştır:

Madde 60. Herkes, sosyal güvenlik hakkına sahiptir. Devlet, bu güvenliği sağlayacak gerekli tedbirleri alır ve teşkilatı kurar.

Madde 61. Devlet, harp ve vazife şehitlerinin dul ve yetimleriyle, malul ve gazileri korur ve toplumda kendilerine yaraşır bir hayat seviyesi sağlar. Devlet, sakatların korunmalarını ve toplum hayatına intibaklarını sağlayıcı tedbirleri alır. Yaşlılar, Devletçe korunur. Yaşlılara Devlet yardımı ve sağlanacak diğer haklar ve kolaylıklar kanunla düzenlenir. Devlet, korunmaya muhtaç çocukların topluma kazandırılması için her türlü tedbiri alır. Bu amaçlarla gerekli teşkilat ve tesisleri kurar veya kurdurur.

Görüldüğü gibi sosyal devletin varlığı, bir toplumda gerçek refah ve huzurun sağlanmasının temel şartlarından birini oluşturmaktadır. Eğer Devletimiz güçlü olmazsa ve dolayısıyla sosyal devlet işlevini gereği gibi yerine getiremezse, o zaman toplumdaki yardıma muhtaç kimseleri, dulları, yetimleri, yaşlıları, kimsesizleri koruyacak kurumlar da çalışmayacaktır. Toplumdaki hayırsever insanların kendi girişimleri ile bu gibi yardıma muhtaç kimselere zaman zaman el uzattıkları doğrudur, ancak bu gibi sivil girişimler hiçbir zaman için yeterli ve kalıcı olmazlar.

Devletimiz, sahip olduğu sosyal devlet niteliğini hayata geçirmek için büyük bir çaba sarfetmektedir. Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan Kızılay'a, Darülaceze ve benzeri kurumlardan şehit ailelerine yönelik yardımlara kadar, pek çok alanda etkin çalışmalar yürütülmektedir.

Tüm bunlar, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin niteliklerinin faziletlerini göstermekte ve bu niteliklerin korunmasının Türk Milleti için ne denli zaruri olduğunu ortaya koymaktadır. Her Türk vatandaşı, kendisinin ve sevdiklerinin mutluluk ve refahı için, devletinin niteliklerine sahip çıkmalı ve bu niteliklerin etkin bir biçimde hayata geçirilmesi için devlete yardımcı olmaya çalışmalıdır.

Ayrıca belirtmek gerekir ki, devlet mekanizmalarında aksaklıklar oluşabilir ve üstte sözünü ettiğimiz hizmetlerde pürüzler doğabilir. Ancak bu gibi aksaklık ve pürüzlere karşı yöneltilen **eleştiriler, mutlaka yapıcı olmalıdır.** Bir devlet kurumundaki aksama ya da yanlışlar karşısında tüm devleti suçlayıcı ve töhmet altında bırakıcı bir üslup kullanmak, son derece yanlış olur ve hiç kimseye fayda sağlamaz. Başta medya olmak üzere, tüm sivil kuruluşların, yaptıkları her türlü yorumda devlete yardımcı olmaları ve var olan aksaklık ve yanlışları yapıcı bir biçimde gidermek yönünde hareket etmeleri gerekmektedir.

Meselelerin Devlete Bağlılıkla Çözümü

Bu noktaya kadar ele aldıklarımız, bizlere iki önemli sonuç gösterdi:

1. Bir milletin varlığı ve bekası için, güçlü bir devlete sahip olması zorunludur.

2. Türkiye Cumhuriyeti, Türk Milleti'nin yararını gözeten, milletin refahının, güvenliğinin ve geleceğinin yegane teminatı olan bir devlettir.

Dolayısıyla, önceden de belirttiğimiz gibi, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni korumak, devlete sahip çıkmak her Türk vatandaşının öncelikli görevidir. Hiçbir Türk vatandaşı, devlet kurumlarına zarar verecek, bu kurumların işleyişini aksatacak ya da devletin temel değerlerini yıpratacak bir faaliyet içine kesinlikle girmemelidir. Milli görevimiz, her zaman için devletin yanında olmaktır. Bunun aksinde faaliyet gösteren bir insan, kendi oturduğu bir apartmanın temellerini baltalayan bir kişi gibi, kendi varlığına ve geleceğine zarar vermiş olur.

Bazı kimselerin bu gerçeği kavrayamayarak devlete karşı tavır almalarının ve "devlet aleyhtarı" bir tutum benimsemelerinin nedeni ise, çoğu zaman devlet ile hükümet arasındaki farkı gözardı etmesidir.

Hükümetle Devleti Ayırt Etmek

Devletin üç temel gücünden biri, yürütmedir. Yürütme gücü, yani kanunları uygulama ve ülkeyi idare etme görevi, Anayasamız'a göre Bakanlar Kurulu ya da bir başka deyişle hükümet tarafından kullanılır. Hükümetler, Cumhurbaşkanı tarafından TBMM üyeleri arasından seçilen Başbakan tarafından kurulur. Temayüller uyarınca, genellikle genel seçimde en çok oyu alan siyasi partinin genel başkanı Başbakan olarak atanmaktadır. Hükümet üyeleri ise, ya tamamen aynı siyasi partinin milletvekillerinden oluşmakta, ya da bir koalisyon hükümeti durumunda hükümete katılan partiler arasında bölüşülmektedir.

Burada dikkat edilmesi gereken nokta şudur: Hükümet geçicidir. Seçimle işbaşına gelir, icraat yapar. Ülkeyi iyi de yönetebilir, kötü de. Eğer kötü yönetirse, bir sonraki seçimle iş başından uzaklaşacaktır. İktidarda kaldığı sürece hükümet eleştirilecek, hatalarının üzerine gidilecektir. Belki bakanların bir kısmı görevlerini başarıyla yürütürken, diğerleri aynı sonucu elde edemeyecektir. Bu nedenle hükümetin içinde zaman zaman değişiklikler olacak, bazı bakanlar görevden alınırken yerlerine yeni siyasetçiler atanacaktır.

Özetle, **hükümet devlet gibi kalıcı ve kaim bir kurum değildir.** Silahlı Kuvvetler gibi, adli sistem gibi, bürokrasi gibi, mutlaka korunması ve desteklenmesi gereken bir yapı değildir. Herkes devlete sahip çıkmakla yükümlüdür, ama hükümet eleştirilebilir, değişmesi talep edilebilir.

Ancak kimi zaman bu ayrım gözardı edilmekte ve hükümetlere yöneltilen eleştiriler, doğrudan devlete yönelik suçlamalar haline getirilmektedir. Çoğu kimsenin "devlet aleyhtarı" bir psikolojiye girmesine, bu türde gösterilere katılmasına neden olan etken, aslında hükümet uygulamalarına duyduğu tepkiyi, doğrudan devlet kurumuna yöneltmesidir.

Bu yanlış mantığın örnekleri, devletin bir başka kurumunda yaşanan yanlışlıklar ya da yolsuzluklar üzerine de ortaya çıkabilir. Örneğin bürokrasinin belirli bir organında yapılan bir haksızlık ya da yolsuzluk, bazı insanlarda "devlete tepki" şeklinde yankı uyandırmaktadır. Oysa devlet kurumlarına yönelecek her türlü eleştirinin yapıcı olması gerekir.

Her Türk vatandaşı şöyle düşünmelidir: **"Devlet bizim devletimizdir, bizim varlığımızın ve geleceğimizin teminatıdır. Devletin kurumlarındaki her türlü yanlış ve aksaklıkları el birliği ile düzeltmemiz, tamir etmemiz gerekir."**

Farklı Siyasal Görüşlerin Devlete Bağlılıkta Birleşmesi

Demokratik bir toplumda, ülke meselelerinin çözümü için herkesin ve her grubun farklı fikirleri olabilir. Örneğin kimisi serbest piyasa ekonomisini savunur, bir başkası karma ekonominin yararlı olacağını düşünür. Benzer şekilde, dış politikadan ülkenin bayındırlık meselelerine kadar her konuda farklı görüşler olabilir. Dünya görüşü yönünden de toplumun bir kısmı daha muhafazakar, bir kısmı daha liberal olacaktır. Ama önemli olan tüm bu farklı siyasi ve kültürel akımların, devlete bağlılık konusunda ortak bir tavır göstermeleridir.

Çünkü tüm bu gruplar, Türkiye Cumhuriyeti'nin unsurlarıdır ve ancak Türkiye Cumhuriyeti Devleti güçlü olduğu sürece, bağımsız bir millet olarak yaşama imkanına sahiptirler. Kendi aralarında siyasi mücadeleler yürütebilir, farklı partiler kurabilirler. Ama hepsi devlete sadakat, devletin ve devletin kurumlarının korunması konusunda aynı duyarlılıkta olmalıdır.

Eğer bir siyasi grup bu temel ilkeyi terk eder ve devlete karşı tavır almaya başlarsa, işte buna izin verilemez. Nitekim Türkiye'nin tarihinde böyle denemeler olmuştur. Bir kısım gruplar, Sovyetler Birliği'nin ya da Komünist Çin'in güdümüne girerek Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne karşı mücadele etmeye yeltenmişlerdir. "Beşinci kol" olarak faaliyet göstermiş, Kızıl Ordu'nun Afganistan işgalini alkışlayan Babrak Karmal hükümetine özenmişlerdir. Ancak tarih, bu gibi hareketlerin her zaman için hüsranla sona erdiğini göstermektedir.

Bu gibi "beşinci kol" hareketleri, özel zamanlara ait ve nadir görülen hareketlerdir. Dolayısıyla asıl önemli olan tehlike, bazı siyasi hareketlerin, devletin bazı kurumlarını eleştirmekle başlayan bir süreç sonunda "devlet aleyhtarı" bir siyasi çizgi benimsemeleridir. Bunun son derece yanlış olacağı açıktır. Türkiye toprakları üzerinde gelişen her türlü siyasi hareket, mutlaka devletine bağlılığı temel bir prensip olarak benimsemeli ve bu prensibe göre faaliyet göstermelidir.

Sorunların Devletle Uzlaşarak Çözümü

Devletin toplumun genel yararı için izlediği politikalar, kimi zaman toplumdaki bazı grupları rahatsız edebilir. Bunlar, kendilerinin devletin politikaları nedeniyle mağdur edildiğini düşünebilirler. Ama bu gibi durumlarda çözüm, devletle çatışmak, sokaklara dökülerek devleti protesto etmeye kalkmak, hatta devletin güvenlik güçlerine karşı eyleme girişmek değildir. Çözüm, sorunların ve taleplerin devlete bildirilmesi ve devletle birlikte çözüm yolları aranmasıdır.

Nitekim devletin bu gibi talep ve sorunları çözüme kavuşturacak mekanizmaları vardır. Devletimiz, başta komünist rejimler olmak üzere birtakım baskıcı devletlerde olduğu gibi, toplumun taleplerini dinlemeyen bir kurum değildir. Aksine, devlet; adalet sistemiyle, parlamentosuyla, bürokratik sistemiyle toplumun taleplerini karşılamaya yönelik bir yapıdadır. İsteyen herkes tek bir dilekçeyle devletin kurumlarına başvurabilir ve yardım isteyebilir. İsteyen her sivil kuruluş, meclisteki parlamenterler aracılığıyla, taleplerini TBMM gündemine taşıyabilir. Hatta isteyen herkes, devletten izin almak kaydıyla, yürüyüş, gösteri gibi demokratik tepkilerini ifade edebilir.

Kaldı ki, **Türk-Osmanlı kültürü**nde, devlet, vatandaşlarının taleplerini her zaman için önemsemiştir. Osmanlı döneminde padişahlar "ayak divanı" denen kabul günlerinde, sade vatandaşları kabul etmişler ve dertlerini dinlemişlerdir. Cumhuriyetimiz de aynı güzel geleneği devam ettirmekte ve vatandaşlarının taleplerine kulak vermektedir.

Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları da bu hususları gözönünde bulundurmalı ve her türlü sorun ve şikayetlerini, devletle çatışarak değil, devletin resmi mercilerine müracaat ederek ve uzlaşma yoluyla çözmeye çalışmalıdır. Aksi bir tavır, bu tavrı gösteren kimseye bir yarar sağlamayacağı gibi, toplumumuza da sadece huzursuzluk ve tedirginlik verir.

Devlete Karşı İsyankar Davrananların Sonu

Devlete karşı isyankar davranmanın yanlış bir yol olduğunu görmek için, tarihe bakmak yeterlidir. Tarih, bu yolu seçenlerin hepsinin sonunda hüsrana uğradıklarını göstermektedir.

Türkiye'nin devlet geleneği, Osmanlı İmparatorluğu'na kadar uzanır. Osmanlı İmparatorluğu, bilindiği gibi Cebel-i Tarık'tan Yemen'e kadar uzanan dev bir coğrafyayı yüzyıllar boyu adalet ve istikrar içinde yöneten güçlü bir devlet sistemi kurmuştur. Bu sisteme karşı çeşitli nedenlerle isyan edenler ise, her zaman için hüsrana uğramışlardır. İmparatorluğun çöküş dönemi sayılmazsa, 17. yüzyıldan itibaren başta **Celali İsyanları** olmak üzere her türlü iç ayaklanmanın, ayaklananlara sadece yıkım getirdiği görülebilir. Bu isyanlar, çoğu zaman Anadolu'daki birtakım menfaat çevreleri tarafından kışkırtılmış, ancak hiçbir zaman hiçbir başarı elde edememiştir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihinde de yine sonu hüsranla biten isyanlar vardır. 1920'li ve 30'lu yıllarda, özellikle Güneydoğu bölgesinde birçok isyan hareketi yaşanmış, ancak hepsi hüsranla bitmiştir. Bu isyanları gerçekleştirenler, doğal olarak devletin sert önlemler almasına neden olmuş ve böylece hem kendilerine hem de çevrelerine büyük zararlar vermişlerdir. Ülkemiz 1960'lı yıllardan itibaren de Marksist ideolojiye kapılan bazı **sol örgütlerin isyan girişimlerine** sahne olmuştur. "Devrim" hayallerine kapılan bazı gençler, ellerine silah alıp dağa çıkmış ve kendilerince devletin düzenini değiştirebileceklerini sanmışlardır. Devletimiz elbette bu gibi anarşi girişimlerine taviz vermemiş ve söz kousu eylemleri örgütleyenler cezalandırılmışlardır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne yönelik hiçbir isyan ve terör hareketinin asla başarıya ulaşamayacağını ve Devletimiz'in bu gibi girişimleri her ne olursa olsun bertaraf edeceğini gösteren en önemli örnek ise, bölücü terör örgütü PKK'nın uğradığı hezimettir. Bilindiği gibi PKK, 1984 yılından itibaren Türkiye'nin Güneydoğusu'nda ayrı bir devlet kurma hayaline dayalı bir terör kampanyası başlatmıştır. Binlerce polis ve askerimizi şehit etmiş, on binlerce vatandaşımızın ölümüne neden olmuştur. PKK tüm bu terör eylemleri için çok ciddi bir dış destek de görmüş, bazı ülkeler bu örgüte para, silah ve lojistik imkan sağlamıştır. Ancak tüm bu çabalar yine de netice vermemiş, başta Türk Silahlı Kuvvetleri olmak üzere, Devletimiz'in ilgili kurumları teröre karşı dimdik ayakta durmuştur.

Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, teröre karşı en etkili mücadele terörün fikri dayanağını, ideolojik zeminini ortadan kaldıracak ilmi olmalıdır. Yani, sözde bilimsel bir zeminle ortaya çıkan ve felsefeyle güç bulup gelişen terörün ideolojisine karşı bilimsel cevap verilmelidir. Türkiye'nin karşı karşıya olduğu terör, komünist terördür. PKK, etnik kökenli bir hareket değildir; PKK bölgede dev bir komünist devlet kurma idealinde olan Marksist Leninist Stalinist bir örgütlenmedir. Bu hedefine ulaşmak için kanlı bir devrimin şart olduğuna inanmaktadır.

Ve ideolojisinin gereği olarak, karakollara saldırmakta, sokakta yürüyen polisimizi sırtından vurmakta, öğretmenleri kaçırmakta, sivilleri bombalamakta, askerlerimizi şehit etmektedir.

Marksist Leninist ideolojinin temeli materyalizmdir, materyalizmin tek sözde bilimsel dayanağı, ana hayat damarı ise Darwinizm'dir. Darwinizm, komünizm, materyalizm, şiddet ve terör birbirlerinden ayrılmaz bir bütündür. Darwinizm'in olmadığı yerde materyalizm olmaz, materyalizmin olmadığı yerde komünizm olmaz, komünizmin olmadığı yerde terör olmaz.

Komünist terörü asıl ayakta tutan güç halk içinde yaptığı materyalist, komünist propagandadır. PKK da geceli gündüzlü, 24 saat bölgede komünist propaganda yapmaktadır. Kahvehaneleri, bakkalları, halkın toplanma yerlerini adeta eğitim alanına çeviren terör örgütü, kendince sözde bilimsel deliller sunarak materyalizmin geçerliliğini anlatmakta ve bu yolla kendine taraftar toplamaktadır.

Bu yoğun propagadanya karşı yapılması gereken tek şey ise anti propagandadır. Yani, Darwinizm'in ve materyalizmin geçersizliğini bilimsel delillerle, ilmi, akılcı ve net bir üslupla anlatmaktır. Yapılacak bu ilmi çalışma, terör örgütünün beyninden vurulması demektir. Beyni dağılmış bir bünyenin varlığını devam ettiremeyeceği ise açıktır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti güçlü bir devlettir ve devleti hedef alan hiçbir hareket başarıya ulaşamaz. Bölücü ideolojiler tarafından beyni yıkanan ve devleti yıkmak, parçalamak ya da ele geçirmek gibi ham hayallere kapılanların, bu açık gerçek üzerinde düşünmeleri ve içine girdikleri yolun çıkmaz bir yol olduğunu görmeleri gereklidir. Aksi takdirde o çıkmaz yol, Devletimiz'e hiçbir zarar veremeyecek, ancak kendilerini helaka sürükleyecektir.

Devlete Bağlılık ve Ahlak

Bu noktaya kadar devlete bağlılığın önemini farklı boyutlarıyla ele aldık. Vatandaşlarımızın Devletimiz'e daimi bir saygı içinde olmaları gerektiğini, ancak bu şekilde barış, huzur ve refah sağlanabileceğini açıkladık. Ancak tüm bu mantıksal gerekçelerin ötesinde, devlete bağlılığı sağlayacak asıl etken, toplumda görülen ahlak anlayışıdır.

Eğer bir toplumda; menfaatperestlik ya da yaygın deyimle "köşe dönmecilik" yaygınlaşırsa, isyankarlık ve çatışmacılık makbul olarak görülürse, saygı ve fedakarlık gibi kavramlar terk edilirse, bu durumda o toplumun bireylerinin devlete bağlı olmaları da düşünülemez. Çünkü devlete bağlılığın temelinde belirli bir terbiye ve ahlak yatmaktadır. Bu terbiye ve ahlak kaybolur ve üstte belirttiğimiz kötü ahlak özellikleri bir toplumda yaygın hale gelirse, devlete bağlılık kavramı da kendiliğinden aşınmaya başlar.

Sözünü ettiğimiz terbiyenin ve ahlakın temelinde ise dini inançlar yatar. Nitekim Cumhuriyetimiz'i kuran Büyük Önder Atatürk, "Dinsiz milletlerin devamına imkan yoktur" diyerek bu gerçeği açıkça ilan etmiştir.

Dinin İnsanlara Kazandırdığı "İtaat" Özelliği

Bilindiği gibi bir toplumda huzur ve sükunet, o toplumdaki insanların devlete ve onun tüm birimlerine gösterdikleri itaat, saygı ve güvenle sağlanabilir. Kuran'da ise "itaat" makbul bir ahlak özelliği olarak teşvik edilmektedir. Allah Müslümanlara pek çok ayetiyle itaati emretmektedir. Dolayısıyla Kuran ahlakına göre yaşayan insanların oluşturduğu bir toplum aynı zamanda, devlete itaatin ve saygının en yüksek derecede yaşandığı bir ortam olur.

Din, aynı zamanda insanları her türlü anarşi ve terör eyleminden de uzak tutar. Çünkü Allah Kuran'da insanları "bozgunculuktan" da menetmiştir. Bu konuyla ilgili pek çok ayet vardır:

… Allah'ın verdiği rızıktan yiyin, için ve yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın. (Bakara Suresi, 60)

O, iş başına geçti mi yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise, bozgunculuğu sevmez. (Bakara Suresi, 205)

Düzene konulması (ıslah)ından sonra yeryüzünde bozgunculuk (fesat) çıkarmayın... (Araf Suresi, 56)

… Ölçüyü ve tartıyı tam tutun, insanların (hakları olan mallarını) eşyasını değerinden düşürüp-eksiltmeyin ve düzene (ıslaha) konulmasından sonra yeryüzünde bozgunculuk (fesat) çıkarmayın. Bu sizin için daha hayırlıdır, eğer inanıyorsanız. (Araf Suresi, 85)

Allah'ın sana verdiğiyle ahiret yurdunu ara, dünyadan da kendi payını (nasibini unutma. Allah'ın sana ihsan ettiği gibi, sen de ihsanda bulun ve yeryüzünde bozgunculuk arama. Çünkü Allah, bozgunculuk yapanları sevmez. (Kasas Suresi, 77)

Din ahlakını gereği gibi kavrayan ve yaşayan bir insan, Allah'ın yukarıdaki ayetlerindeki emri gereği yeryüzünde karışıklık çıkarmaktan, sıkıntılı, karmaşa dolu ortamlar yaratmaktan şiddetle kaçınır. Kuran ahlakına uygun huzur ve sükunet dolu, itidalli, anlayışlı, her zaman sorunları çözme arayışı içinde olan, olayları tırmandırmayan, aksine her zaman uzlaştırıcı olan bir tutum sergiler.

Günümüzde dinin bazı kesimlerce yanlış bir biçimde anlaşıldığı ve uygulandığı doğrudur. Oysa yukarıdaki Kuran ayetlerinde anlatılan gerçek dindar modeli toplumda yaygınlaşırsa, toplumsal hayat da son derece barış ve esenlik dolu olur. İnsanlar devlete duydukları güven ve saygıyı, onun birimlerine itaat ederek gösterirler. Polise ve diğer güvenlik güçlerine kızgın, ters davranan, zorluk çıkaran insanlar olmaz. Aksine İslam ahlakını yaşayan insanlar son derece yardımsever ve fedakar tutumlarıyla, güvenlik güçlerinin yanında yer alır, onların işlerini kolaylaştıracak şekilde hareket ederler. Bu ahlaktaki insanların varlığı sayesinde toplumdan anarşi, terör, kargaşa ve düşmanlık giderilir. İnsanlar arasında kavgalar, bağırtılar, tartışmalar tamamen kalkar. İnsanlar sokaklara rahatça çıkabilir, gece-gündüz güven içinde her yerde dolaşabilir.

Din Ahlakı Toplumsal Yaşantıyı Nasıl Değiştirir?

Dinin varlığı, Allah sevgisini beraberinde getireceği için bu, tüm insanlarda çok olumlu ve güzel bir etki yapar. Herkes Allah'ın rızasını kazanmak için güzel ahlak gösterir, birbirini Allah rızası için sever, sayar. Toplumun geneline şefkat, merhamet, sevecenlik hakim olur. İnsanlar Allah'ın emri doğrultusunda hayırlarda yarışırlar.

Diğer yandan Allah korkusu sayesinde herkes ahlaksızlıklardan ve kötülüklerden kaçınır. Asırlardır engellenemeyen, önü alınamayan her türlü olumsuzluk bir anda biter. Dinin sıcaklığı ve barışçı ruhu her yere hakim olur. Elbette burada kastedilen Kuran'da bildirilen ve Peygamberimiz (sav)'in öğrettiği gerçek dindir ve bu dinin samimi olarak yaşanmasıdır.

Bir toplumun varlığında ailenin rolü çok büyüktür. Dinin tam anlamıyla yaşandığı bir ortamda daha önceki konularda belirtildiği gibi aile ilişkileri çok güzelleşir, hakiki sevgi ve saygı yaşanır. Aile olmazsa devletin de milletin de anlamı kalmaz. Bunlar birbirleriyle çok bağlantılı kavramlardır. Aile yıkılınca millet kavramı da yok olur, devlet de zarar görür. Bu durum domino taşları örneğinde olduğu gibi böyle devam eder.

Nitekim dinin yaşanmadığı toplumlarda insanların isyancı kişiliklere büründükleri, anarşist eylemlerde bulundukları, devlete karşı cephe aldıkları bilinen bir gerçektir. Özellikle de milli ve manevi değerlerin korunması gerektiği durumlarda, Allah korkusu olmayan insanların umursuz davranacakları kesindir. Milli ve manevi çıkarlarla kendi çıkarları arasında bir kıyas yapmaları gerektiğinde din ahlakından uzak insanların kolaylıkla nefislerini tercih edecekleri açıktır. Bu, gerektiğinde vatana ve millete hizmet etmekten, onun uğrunda mücadele etmekten kaçınmaya, hatta bölücü faaliyetlerde bulunmaya kadar geniş bir yelpazede düşünülebilir.

Oysa din ahlakını yaşayan insanlar için devlet ve millet kavramları çok büyük değere sahiptir. Gerektiğinde devleti için kişi canını tehlikeye atar, devletinin, milletinin çıkarlarını şahsi menfaatlerinden üstün görür. Milli ve manevi değerlerini canla başla korur.

Din ahlakının yaşandığı bir ortamda öğrenciler de devlete, millete karşı saygı ve sevgi dolu olurlar. Değil bu mukaddes kurumlara karşı mücadele vermek, tam tersine destek olup, yardım ederler. Günümüzde bazılarının yaptığı gibi askere, polise saldırmazlar, tam tersine devleti koruyan, savunan bu görevlilere karşı son derece hürmetkar ve yardımcı olurlar. Toplum genelinde devlete, orduya ve polise karşı tam bir güven ve sahip çıkma duygusu gelişir. Öğrenci olayları, kardeş kavgaları, sağ sol çatışmaları gibi problemler ortadan kalkar. Çünkü kimsenin anlaşamadığı, çekiştiği, savaştığı bir husus kalmaz. Herkes Allah'ın kitabına iman eder, onda bildirilen güzel ahlak anlayışını benimser, sonuçta da kimse birbiriyle ters düşmez. Sorunların çözümünde herkes kendisini karşısındakinin yerine koyar, merhamet eder, sevecenlikle yaklaşır. Böylece her problem kısa sürede güzellikle hallolur.

Devlet böyle bir ortamda çok rahat yönetilir. Ülke çok daha güvenli ve müreffeh bir hale gelir. İdareciler de insanlara karşı çok adil, merhametli olurlar, her türlü adaletsizlik ortadan kalkar. Dolayısıyla kendileri de çok saygı görürler. Böyle devletler de çok güçlü ve sarsılmaz bir temele sahip olurlar.

Din ahlakı yaşanmadığında ise baba oğula, oğul babaya düşman olur, kardeş kardeşe düşer, işçi patrona, işveren işçiye düşman olur. Anarşi yüzünden fabrikalar, işyerleri çalışmaz, hasar görür. Sosyal anarşi olur, fakir kesimler zenginlere saldırır, zenginler fakirleri ellerinden geldiğince sömürmeye çalışır. Çeşitli meslek grupları diğerlerine saldırır. Toplumsal kargaşalardan, anlaşmazlıklardan, anarşiden geçilmez.

Tüm bunların nedeni insanların Allah korkularının olmamasıdır. Allah korkusu olmayan insanlar rahatça haksızlık, adaletsizlik yapabilmekte, cinayet işleyebilmekte, benzeri görülmemiş zulüm ve gaddarlıkları yapmaktan çekinmemektedirler. Üstelik vicdan azabı dahi duymadan, yaptıkları vahşetten pişman olmadıklarını söyleyebilmektedirler. Oysa Allah'a karşı sorumluluk hissiyle dolu olan bir kişi bu fiilleri asla işleyemez.

Din ahlakı yaşandığında bu saydığımız olumsuzlukların hiçbiri kalmaz. Herşey sükunetle, güzellikle, adaletle halledilir. Adli olaylar olmaz, karakollar, adliyeler neredeyse hiç iş yapmaz hale gelirler.

Sonuç

Tüm bunlar, dinin insanlara kazandırdığı ahlak özelliklerinin, devletin bekası ve toplumun huzuru açısından son derece gerekli olduğunu göstermektedir. Dinsiz bir insan modelinin oluşturacağı toplum yapısı, bencillik ve çatışma üzerine kurulu olacağı için, ister istemez devleti ayakta tutan değerleri de tahrip edecektir. Dinsizlik isyanı, çatışmayı, anarşiyi, nefreti, güvensizliği getirirken; din, insanlara itaati, barışı, düzeni, sevgiyi ve güveni kazandırır. Allah bir ayetinde insanlara **"Ey iman edenler, hepiniz topluca "barış ve güvenliğe" girin"** buyurmaktadır**.** (Bakara Suresi, 208) Bu ayette davet edildiği şekilde barış ve güvenliğe giren insanlar, devletin bekasının da en büyük dayanağı olacaklardır.

ADNAN OKTAR'IN AZERBAYCAN REYTING GAZETESİİ RÖPORTAJI

(6 Kasım, 2008)

... İslam ülkelerinin birleşeceği Türk devletlerinin birleşeceği bir güç olacağı, Türkiye'nin büyük bir süper devlet olacağı ile ilgili Atatürk'ün birçok sözü var. Rahmetli Atatürk bunları taa o zamandan görmüş. Bu da

Allah'ın bir harikası, yani Atatürk'ün olağanüstü yönlerinden birisidir bu, hayret edilecek bir şeydir. Yani gelecekle ilgili bütün tahminleri doğru çıkmıştır Atatürk'ün maşaAllah. Bu konuda da gelecekle ilgili bir tahmini de doğru çıkmıştır. Türk İslam Birliği inşaAllah kuruluyor.

... Türk İslam Birliğinin çok güzel olacağı, bereket bolluk getireceği çok açık, sevinç getireceği çok açık. Yani bunlar sudan bahaneler, sudan izahlar bunlarla hiç muhatap olmamak lazım, **büyük ağabey Türkiye onları şefkatle kucaklayacak, muhabbetle kucaklayacak ve hizmete talip Türkiye, Türkiye'nin bundan bir çıkarı yok. Yani baba ve oğulları bir araya gelseler, bir sohbet olsa, beraber yemek yeseler bunda şaşacak ne var? Bir baba yani Türkiye Türk İslam âleminin babasıdır, lideridir.** Hepsini, bütün evlatlarını sofraya çağırıyor, beraber yemek yiyelim diyor şenlik olsun, bayram olsun, neşeli bir ortam olsun diyor.

Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)

Ek Bölüm:
Evrim Yanılgısı

Darwinizm, yani evrim teorisi, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 350 milyonu aşkın fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve Yaratılış'ın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce dünyada hayali şekilde tesadüfen ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı. Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu. Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: **"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."** [1]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** [2]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.[3]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[4]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?[5]

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrimcilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur. Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.

2. Tek bir proteinin sentezlenmesi için 100'e yakın proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.

3. Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.

4. Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini

elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.6

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"** demek zorunda kalmıştı.[7]

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[8]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi. Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik

bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[9]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları:
Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[10]

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız

ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil?[11]

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[12]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[13]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir **biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- *Australopithecus*

2- *Homo habilis*

3- *Homo erectus*

4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *"Australopithecus"* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[14]

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.[15]

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[16]

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens* (insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.[17]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[18]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.[19]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler.

Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı

dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji,

fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[20]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara

inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'a, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa (as), büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.[21]

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

NOTLAR

1. Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2.
2. Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196.
3. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330.
4. Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7.
5. Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40.
6. Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78.
7. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189.
8. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184.
9. B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
10. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179.
11. Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280.
12. Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133.
13. Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197.
14. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 73-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389.
15. J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992
16. Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272.
17. Time, Kasım 1996.
18. S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30.
19. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19.
20. Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28.
21. Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43.

RESİM ALTI

13

"Yetişecek çocuklarımıza ve gençlerimize, görecekleri öğrenimin sınırı ne olursa olsun, ilk önce ve herşeyden önce Türkiye'nin bağımsızlığına, kendi benliğine, milli geleneklerine düşman olan bütün unsurlarla mücadele etmek gereği öğretilmelidir. Dünyada, uluslararası duruma göre böyle bir mücadelenin gerektirdiği manevi unsurlara sahip olmayan kişiler ve bu nitelikte kişilerden oluşan toplumlara hayat ve bağımsızılık yoktur. Çocuklarımızı aynı eğitim derecesinden geçirerek yetiştireceğiz. Kesinlikle bilmeliyiz ki iki parça halinde yaşayan milletler zayıftır, hastadır. Çocuklarımıza vereceğimiz öğrenim sınırı ne olursa olsun onlara esas olarak şunları öğreteceğiz; Milletine, Türkiye Devleti'ne, TBMM'ne, düşman olanlarla mücadele; bu mücadelenin sebep ve vasıtaları ile donatılmayan millet için yaşama hakkı yoktur."

(Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, cilt 2, 1952, Türk İnkilap Tarihi Enstitüsü Yayınları)

17

Devlet, ortak bir hayatı ve kültürü paylaşan bir toplumda, bu toplumu düzenleme, bu topluma güvenlik, refah ve huzur sağlama amacını güden ve bu amaca yönelik olarak kanun koyma, bu kanunları uygulama, yargılama, cezalandırma gibi güçlere sahip olan kurumdur.

19

Bolşevik Devrimi'nde Rusya

Fransa'da, devrimdensonra on beş yılı aşkın bir süre devam eden bir istikrarsızlık dönemi yaşanmıştır.

28

1929 yılında yaşanan ve "Büyük Buhran" adı verilen ekonomik kriz, tüm dünyaya devletin dışlandığı ekonomik modelin yanlışlığını anlatmaya yetmiştir.

1929 Bunalımı, dünya ticaretinin gerilemesine, toplumların gelir ve refah seviyelerinin düşmesine neden olmuş, ve milyonlarca insanı işsiz bırakmıştır. En alttaki resimde, o dönemde iş bulmak için kuyrukta bekleyen insanlar görülmektedir.

32

Demokrasi "halk yönetimi" anlamına gelir ve siyasi iradenin temel olarak halka ait olduğu bir siyasi sistemi ifade eder. Demokrasilerde ülkeyi yönetme ve yasa yapma yetkisi bir partiye, zümreye ya da diktatöre değil, halkın tümüne aittir.

33

Stalin dönemindeki halkın perişanlığı... Finli siviller 1940 başlarında Sovyet hava saldırısından kaçmak için ormana kaçtı ve üç aydan fazla bir süre boyunca Kızıl Ordu'ya karşı bu zor şartlarda direndiler.

Yukarıdakiler komünizmin insanlara yaşattığı zulmün resimleridir. Komünizm, geçtiğimiz 20. Yüzyıla baskı, zulüm, kan ve gözyaşıyla damga vurmuş bir ideolojidir. Komünist zulüm nedeniyle 20. yüzyıl boyunca 120 milyon insan öldürülmüştür.

47

Devletimiz, sahip olduğu sosyal devlet niteliğini hayata geçirmek için büyük bir çaba sarfetmektedir. Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan Kızılay'a, Darülaceze ve benzeri kurumlardan şehit ailelerine yönelik yardımlara kadar, pek çok alanda etkin çalışmalar yürütülmektedir.

55

Türk-Osmanlı kültüründe, devlet, vatandaşlarının taleplerini her zaman için önemsemiştir. Osmanlı döneminde padişahlar "ayak divanı" denen kabul günlerinde, sade vatandaşları kabul etmişler ve dertlerini dinlemişlerdir. Cumhuriyetimiz de aynı güzel geleneği devam ettirmekte ve vatandaşlarının taleplerine kulak vermektedir.

60

60'lı yıllarda hem ülkemiz hem de diğer ülkeler çeşitli sol eylemlerle çalkalanmıştır. Bu da tüm dünyayı etkileyen bir istikrarsızlık döneminin yaşanmasına sebep olmuştur.

Devletin güçlü bir otoriteye sahip olmadığı ülkelerde her türlü terör ey-lemleri, kargaşa ve kaos yaşanması olağandır.

61

Şanlı Türk Ordusu, her zaman ülkeyi bölmek isteyenlere karşı cansiperane ve büyük bir fedakarlıkla mücadele etmiştir ve etmeye de devam edecektir. Devletimiz'in üniter yapısına, bölünmez bütünlüğüne kalkan bütün eller, Türk Ordusu tarafından indirilecektir.

PKK bölgede dev bir komünist devlet kurma idealinde olan Marksist Leninist Stalinist bir örgütlenmedir. Darwinizm'in ve materyalizmin geçersizliğini bilimsel delillerle, ilmi, akılcı ve net bir üslupla anlatmak, terör örgütünün beyninden vurulması demektir.

63

Mustafa Kemal Atatürk:

"Efendiler, Allah Bir'dir, büyüktür. Kur'an bir Kitab-ı Ekmel'dir. Cenab-ı Peygamber Hatemül Enbiya'dır." "Dinsiz milletlerin devamına imkan yoktur."

75

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, denizanaları, deniz yıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi kompleks omurgasız türlerine aittir. İlginç olan, birbirinden çok farklı olan bu türlerin hepsinin bir anda ortaya çıkmalarıdır. Bu yüzden jeolojik literatürde bu mucizevi olay, "Kambriyen Patlaması" olarak anılır.

77
Louis Pasteur

80
Evrim teorisini geçersiz kılan gerçeklerden bir tanesi, canlılığın inanılmaz derecedeki kompleks yapısıdır. Canlı hücrelerinin çekirdeğinde yer alan DNA molekülü, bunun bir örneğidir. DNA, dört ayrı molekülün farklı diziliminden oluşan bir tür bilgi bankasıdır. Bu bilgi bankasında canlıyla ilgili bütün fiziksel özelliklerin şifreleri yer alır. İnsan DNA'sı kağıda döküldüğünde, ortaya yaklaşık 900 ciltlik bir ansiklopedi çıkacağı hesaplanmaktadır. Elbette böylesine olağanüstü bir bilgi, tesadüf kavramını kesin biçimde geçersiz kılmaktadır.

85
Rastgele mutasyonlar insanlara ve diğer tüm canlılara her zaman için zarar verirler. Yukarıda soldaki kuzu ve sağdaki resimde görülen çocuk Çernobil kazasının sonucunda sakat kalmıştır.

86
YAŞAYAN FOSİLLER EVRİMİ YALANLIYOR

Fosiller, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının ispatıdır. Fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gibi, canlılar sahip oldukları tüm özelliklerle bir anda var olmuşlar ve soyları devam ettiği müddetçe en küçük bir değişiklik geçirmemişlerdir. Balıklar hep balık, böcekler hep böcek, sürüngenler hep sürüngen olarak var olmuştur. Türlerin aşama aşama oluştuğu iddiasının bilimsel hiçbir geçerliliği yoktur. Tüm canlıları yaratan Allah'tır.

Güneş Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Deniz Kestanesi
Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi
Yaş: 295 milyon yıl

87
Köpüklü Ağustos Böceği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl

Huş Ağacı Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen
dönemi
Yaş: 50 milyon yıl

Deniz Yıldızı
Dönem: Paleozoik zaman, Ordovisyen dönemi
Yaş: 490 – 443 milyon yıl

90
HAYAL

Evrim yanlısı gazete ve dergilerde çıkan haberlerde yukarıdakine benzer hayali "ilkel" insanların resimleri sıklıkla kullanılır. Bu hayali resimlere dayanarak oluşturulan haberlerdeki tek kaynak, yazan kişilerin hayal gücüdür. Ancak evrim bilim karşısında o kadar çok yenilgi almıştır ki artık bilimsel dergilerde evrimle ilgili haberlere daha az rastlanır olmuştur.

96

Evrimcilerin istedikleri tüm şartlar sağlansa bir canlı oluşabilir mi?

Elbette ki hayır. Bunu daha iyi anlamak için şöyle bir deney yapalım. Üsttekine benzer bir varile canlıların oluşumu için gerekli olan bütün atomları, enzimleri, hormonları, proteinleri kısacası evrimcilerin istedikleri, gerekli gördükleri tüm elementleri koyalım. Olabilecek her türlü kimyasal ve fiziksel yöntemi kullanarak bu elementleri karıştıralım ve istedikleri kadar bekleyelim. Ne yapılırsa yapılsın, ne kadar beklenirse beklensin bu varilden canlı tek bir varlık bile çıkaramayacaklardır.

101

Gözü ve kulağı, kamera ve ses kayıt cihazları ile kıyasladığımızda bu organlarımızın söz konusu teknoloji ürünlerinden çok daha kompleks, çok daha başarılı, çok daha kusursuz yapılara sahip olduklarını görürüz.

105

O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir. (Haşr Suresi, 24)

112

Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın. (Bakara Suresi, 32)